

ВИХОВАННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО СВІТОГЛЯДУ СТУДЕНТІВ

Семчук П. П. (Одеська державна академія будівництва та архітектури, м.Одеса, Україна), **Куковський А. Г.** (Національний університет водного господарства та природокористування, м.Рівне, Україна)

Метою роботи є аналіз існуючого мовного середовища в Україні, показується необхідність і шляхи повної реконструкції української мови на території всієї української держави і роль вузів у цьому процесі. Приведені данні можуть бути використані як методологічний матеріал і бути чинником запобігання духовно-морального упадку молоді.

В духовних надрах української нації містяться неоціненні резерви, здатні вивести духовний розвиток на нові обрії. Історія доводить, що єдиний світогляд може врятувати людину і народ від духовної, а з нею і фізичної смерті.

Отже духовна сила народу має величезне значення, що також підтверджується християнськими догмами "не єдиним хлібом живе людина", "дух животворящий", "спочатку було слово", які ніколи не замирили і живуть ще й досі в українському народі.

В Україні, в українській нації, відроджується споконвічний український національний світогляд.

Генетика науково довела, що нащадки успадковують від батьків, дідів, прадідів не лише фізичні, а також і духовні властивості, отже і творчі здібності та взагалі культуру. А у спадок нам дістався комплекс "меншовартості", страх, спотворення історії. Тому важливість виховання, відродження власного українського життя набувають все більшого значення

У наш час, коли ми маємо найбільше творіння української нації – державну незалежність, для її збереження необхідно реалізувати право нації на рідну мову.

За роки незалежності України, у нас виросло нове покоління, яке стало сучасним студентством. Але поширення української мови у вузах ще й до цього часу є проблемою.

В ейфорії від здобуття незалежності, здавалось що зміни в Україні будуть мати динамічний характер. Особливо в гуманітарній сфері, не пов'язаній безпосередньо з матеріальною діяльністю, виробництвом і їх інертністю.

Це в першу чергу стосувалось виправлення пригнобленого стану української мови. Вірилось що громадяни, виросли в умовах проголошеної рівності, братерства людей всіх національностей будуть вболівати і допомагати один

одному. А в суверенній Україні сприяти відродженню в українцях притуплену рідну мову, рідну школу, рідну душу, національну пам'ять, національну гідність.

Однак, на практиці проявився агресивний спротив частини населення України цим природним процесам відродження і утвердження державності, які характерні для всіх країн, а особливо тих національних держав, які утворились в наслідок краху системи імперіалізму і колоніалізму.

Теоретично існує мораль і право нації на державне самовизначення на своїй етнічній землі, але фактично зміст історії міждержавних і міжнаціональних відносин XIX-XX століття полягає в прагненні більш сильних націй до політичного і соціального поневолення слабких націй, до асиміляції панівною нацією підкорених націй. Видно, що таке прагнення перейшло й у XXI століття.

Напевно, тому противниками незалежності України збурена мовна проблема на основі штучного протиставлення мов, навіть будується ідеологія деяких партій.

Не можна протиставляти права людини, яка опинилася в національному середовищі не своєї нації, з правом цієї титульної нації.

Першим правом нації є непорушність її території.

Невід'ємним правом нації є право на рідну мову, як знаряддя всезагального спілкування в межах своєї етнічної території. Але це не лише право користування рідною мовою, але й право на власне мовне середовище. Адже воно може існувати лише в межах етнічної території нації, поза якою його немає і не може бути.

Тому для збереження свого, властивого кожній нації, мовного середовища, необхідно рішуче відкинути всякі намагання зберегти право на російськомовне середовище на території України.

Адже порушення права людини на рідну мову і на власне мовне середовище стає тотальним, тому що воно спрямоване проти цілої нації.

М.С.Грушевський ще у 1907 році підкреслював: "Поки українська мова не здобуде собі місця в вищій школі, поки вона не служить органом викладання в університетах та інших навчальних закладах, поки вона не стала знаряддям наукової праці у викладанні й літературі, доти суспільство, народність, що розмовляє цією мовою, почуватиме себе на становище нижчої, культурно неповноцінної".

Повна реконструкція української мови на території всієї української держави є чинником запобігання духовно-моральному упадку молоді. Тому роль вузів у цьому питанні дуже велика.